

Cinc veus per dur Compromís a Europa

Aquest divendres, 21 de març, se celebren les primeres primàries obertes d'una coalició a l'Estat espanyol. L'artífex de la proposta és Compromís, que ha obert la participació als seus simpatitzants per decidir qui encapçalarà la llista de les eleccions al Parlament Europeu, així com el lloc que ocuparan els altres integrants. Compromís es presentarà als comicis del 25 de maig de bracet de la formació ecologista Equo.

El 9 de març Ximo Puig era escollit, per una àmplia majoria, candidat socialista a la presidència de la Generalitat Valenciana. Era el primer experiment d'unes eleccions primàries obertes a la ciutadania i van votar-hi més de 55.000 persones, molt per damunt dels 16.000 militants amb què compta el PSPV-PSOE.

Aquell mateix dia, la coalició Compromís tancava el cens de les seues primàries, en aquest cas per escollir no sols el cap de llista, sinó la resta de components de la candidatura europea. Serà la seua primera consulta oberta, podran participar-hi 11.577 persones i significa l'estrena d'una coalició en un procés d'aquest tipus arreu de l'Estat espanyol. La coalició valenciana es presenta als comicis europeus amb Equo, que ocuparà el segon lloc de la llista i rellevarà l'eurodiputat de Compromís cap a mitjan legislatura.

Els cinc candidats que han reunit els avals suficients i opten a liderar la candidatura són l'advocat valencià Enric Bataller, l'alcalde de Burjassot (Horta) i periodista Jordi Sebastià, la matemàtica i regidora a Paiporta (Horta) Isabel Martín, el sociòleg alacantí Pere Sánchez i el també periodista –de RTVV– Julià Álvaro. Tots cinc han

hagut de superar el 3% del suport de la militància, és a dir, que com a mínim han estat avalats per 129 afiliats. 17 persones més aspiren a formar part de la llista, tot i que no siga en lloc d'eixida.

És la primera vegada que la coalició es presenta unida a uns comicis d'aquest tipus, ja que l'any 2009 –quan va haver-hi les anteriors eleccions al Parlament Europeu– encara no existia com a tal. La votació presencial se celebra aquest divendres, 21 de març, però prèviament ja s'haurà pogut votar per via electrònica –del 17 al 19 de març– i per correu postal, entre els dies 14 i 20.

La bandera dels candidats. Entre currículums, màsters, doctorats, experiències professionals, activisme polític i línies ideològiques comunes, els candidats es reivindiquen en les seues diferències. El més jove, Pere Sánchez, té 32 anys i afirma que el seu Erasmus a Dinamarca i el lloc on viu i ha nascut, Alacant, li han fet veure la importància que té Europa en la nostra vida diària i les possibilitats que ofereix si està unida. Com a sociòleg amb experiència professional en diverses multinacionals europees, considera que té un per-

fil “totalment oposat al predominant al Parlament Europeu, on abunda la gent molt major totalment deslligada del que afecta els joves, aquesta crisi d'atur i d'exili, que és una de les meues grans preocupacions”.

Isabel Martín, regidora a Paiporta, és l'única dona que es presenta a encapçalar la llista i pensa que la nova Europa ha de tenir veu de dona “ja que és el col·lectiu més empobrit i discriminat”. Des de la seua especialització, opina que “totes les polítiques que s'apliquen a Europa tenen un vessant econòmic, i per això falta una visió tècnica i compromesa que contrarreste les mesures que afavoreixen als mercats”.

Jordi Sebastià, el gran favorit, ha estat l'alcalde de Burjassot els últims tres anys, un càrrec que està a punt de cedir als socialistes en virtut de l'acord tripartit a què van arribar Compromís, el PSPV-PSOE i Esquerra Unida. “Vull deixar d'una banda l'Ajuntament”, afirma, “m'illusiona molt la solidesa de Compromís i la seua força democràtica, motiu pel qual vaig decidir presentar-me a les primàries”. Sebastià ja acumula 20 anys en política, encara que l'ha compatibilitzada amb la seua feina particular, i es declara europeista convençut. Quan es compara amb els

D'esquerra a dreta, els candidats de Compromís a les primàries del 21 de març: Enric Bataller, Jordi Sebastià, Isabel Martín, Pere Sànchez i Julià Àlvaro, en un dels debats organitzats amb aquest motiu.

altres aspirants, entén que “potser té el perfil més valencianista de tots”. “Si apleguem a Europa”, continua, “obriria una oficina per atendre els problemes concrets del País Valencià”. Sebastià admet que li faria il·lusió ser el primer eurodiputat de Compromís, així com “el primer valencià que parle en la seua llengua al Parlament d’Estrasburg”.

Enric Bataller, advocat i professor de dret a la Universitat de València, recalca que pretén encarnar les diferents sensibilitats dels simpatitzants. Bataller vol anar a Europa “a recuperar la credibilitat perduda com a poble per culpa dels governs que hem tingut, ja que hem estat en mans d’una gent corrupta, la nostra imatge no es correspon amb la real, som un poble molt treballador”. Segons ell, “això té repercussions molt greus, perquè la UE no se’n refia i no finança els nostres projectes”. Per últim, Bataller destaca el seu compromís amb la llengua: “No és admissible que determinades llengües gaudeixen d’un reconeixement oficial pel fet de tenir un estat al darre-re, però la nostra no”.

El cinquè aspirant a liderar la llista de Compromís és Julià Àlvaro, que es presenta com “una persona nova en política institucional, però que ha

estat molts anys fent activisme polític al voltant de Canal 9”. Sosté que és important anar a Europa “amb la premissa de superar el sistema i, per tant, de canviar el model econòmic actual”, i en aquest sentit emfasitza la “radicalitat democràtica” de Compromís: “El nostre procés de primàries té un valor brutal perquè és una cosa que no fa pràcticament ningú, i a més, nosaltres som una coalició”, apunta Àlvaro.

Compromís a Europa. En un context de fragmentació política a tots els nivells territorials, Compromís es presenta a les europees com una alternativa a l’esquerra de la socialdemocràcia clàssica. Amb un clar convenciment europeista, els candidats coincideixen a apostar per un canvi de model econòmic i social al continent. Parlen d’un “austericidi social” que pensen

La votació presencial és el 21 de març, però del 14 al 20 es pot votar a distància

combatre amb polítiques econòmiques de canvi com ara l’economia verda, l’aposta per la banca pública i la justícia social. Jordi Sebastià assumeix que “dependrà molt de quina siga la composició final del Parlament, però Europa ha sigut una illa dels drets humans durant molt temps i no podem tornar cap enrere”. Pere Sànchez focalitza el canvi econòmic “sobre la base d’un model verd que renove el nostre turisme, els nostres camps i que treballes per una PAC més justa”. “És el moment de parlar seriosament del corredor mediterrani”, afegeix.

Tots els candidats coincideixen en la força democràtica que caracteritza Compromís i en el seu desig de traslladar-la a Brussel·les. “Brussel·les és el castell de la troica i nosaltres anem cap allà per assaltar-lo” declara Julià Àlvaro, per a qui “la socialdemocràcia no és l’eixida, ja s’ha vist amb François Hollande i les seues polítiques d’austeritat a França”. Al seu torn, Isabel Martín creu que la presència de Compromís “és fonamental per acabar les desigualtats socials i laborals, és urgent una política que recupere per a la ciutadania l’espai que ara ocupen els mercats financers i les elits econòmiques, per exemple a través d’una banca pública”. En aquesta línia, Enric Bataller proposa una comunicació d’anada i tornada, en què “l’eurodiputat que isca escollit ha d’actuar com una mena d’oficina parlamentària, com una oficina ambulante, ha d’estar disposat a trepitjar el país de dalt a baix, a entrar en contacte amb la base del sentit social, captar les seues demandes i elevar-les al Parlament europeu”.

Les del pròxim 25 de maig seran les primeres eleccions europees després del Tractat de Lisboa. Els eurogrups que es conformen després proposaran un candidat a president de la Comissió Europea, que serà votat directament pels membres del Parlament. Compromís-Equo s’integrarà en Els Verds – Aliança Lliure Europea (ALE)–, dins dels qual diran la seua sobre el rumb de la Unió Europea i les decisions que se’n desprenen. Tot plegat enmig d’un ascens imparable dels populismes més conservadors, la majoria dels quals, fortament euroescèptics.

Júlia Marhuenda